

Жанкарло Дженті

МИСЛИВЕЦЬ

Частина 1.

Розділ 1.

Пусті коридори космічної станції у тьмяному освітленні нічних ліхтарів. Майк Едвардс, технік другого розряду з відділу технічного обслуговування, йшов повільно, намагаючись добратись до свого житла. Він відчував, що йде спотикаючись: дванадцять годин роботи назовні очевидно давалися взнаки. “У будь-якому цивілізованому місці правила безпеки забороняли б зміни такої тривалості”, — подумав він. Проте саме тому він і був тут: бо такий хлопець, як він ніколи б не отримав статусу техника другого розряду в одному з тих цивілізованих місць. Але перш за все він тут тому, що саме в таких місцях, як це, був шанс зустріти Мисливця.

А тепер, коли він зустрів Ен, ця забута невідомо де космічна станція може перетворитися на рай. Чи пекло, оскільки тут також була ця клята Мадам... Він навіть не знав її імені: всі звали її Мадам.

Зараз він перебував у секторі приватних квартир, розташованому в зовнішній частині величезного кільця, яке, обертаючись, забезпечує штучне відчуття гравітації. Недостатньої гравітації, але у всякому випадку кращої, ніж в умовах мікрогравітації на малих космічних станціях; створення справжньої штучної гравітації вимагало занадто багато енергії і використовувалось тільки на міжзоряних кораблях. Підлога була відчутно викривленою, і очі весь час говорили вам, що ви рухаєтесь вгору, тоді як вестибулярний апарат свідчив, що підлога плоска.

По боках розташувались двері маленьких кімнат працівників. Фарба на стінах місцями відлущилась, а багато з дверей стояли напівпричиненими: за ними були пусті кімнати, якими не користувались роками.

Пройшли місяці, поки Майк перестав зважати на запушений вигляд житлових приміщень станції, занадто великої для тієї кількості людей, які тепер тут проживали.

Насправді ж Майк був занадто втомленим, щоб про все це думати. Він йшов, ніби робот, з одним тільки бажанням добратись до своєї кімнати і вклатись у ліжко.

Раптом він усвідомив, що вже на місці. З майже останніх сил підняв праву руку і приклав великий палець до скакнера.

“Відчинись!”, прошепотів з надією, що замок зможе розпізнати його голос. Він почув слабкий скрежет і подумав: “Слід знайти час, щоб зафіксувати ці двері, а то якось не зможу увійти до кімнати”. Нарешті він відчинив двері і, навіть не огледівшись, упав на ліжко.

Наказав зачинити двері і зрозумів, що не має сил ні роздягтись, ні прийняти душ (не дотримано ще одного прави-

ла безпеки: не можна виходити з перехідного шлюзу не помившись і, перш за все, не змінивши спецодяг, одягнений під космічний костюм). Він лежав напівсонний в ліжку, все ще у брудно-сірому комбінезоні, просякнутому оливою та потом.

“До біса цей будильник. Після такого пересування піду на роботу пізніше”. Згадав, що пообіцяв Стіву поглянути на його робота офіціанта, але вирішив, що робот також може почекати.

Він майже спав, коли помітив маленьку блакитну лампочку, що блимала під екраном на пульті зв'язку. “Ні, тільки не зараз”, — подув він, проте наказав: “Повідомлення на головний екран”.

Екран увімкнувся. “Космічна станція Новий Шанхай — Внутрішня мережа зв'язку — Пунктом управління транспортним рухом зареєстровано повідомлення — терміново”. Під текстом стояв підпис виконувача обов'язки керівника управління транспортним рухом Джо Івановича.

Майк підскачов і сів. Раптовий викид адреналіну примусив його забути про втому, яку все ще відчувало його тіло. Була тільки одна причина такого повідомлення від Джо: просте повідомлення, яке ні про що не говорить, але це може коштувати їм обом роботи. Джо можуть звинуватити у розголошенні службової таємниці, а його самого у корупції (хто повірить, що Джо пішов би на такий ризик заради їхньої старої дружби?). Керівник управління транспортним рухом не може зробити нічого більш ганебнішого, ніж розголошення часу прибуття і відльоту кораблів.

Він відчинив портфель, у якому зберігав інструменти для ремонту роботів своїх друзів, узяв маленьку металеву коробочку з двома висунутими назовні роз'єднувачами. Підключив один до екрану пульта зв'язку, а інший до свого невеличкого портативного екрану. Екран увімкнувся і з'явився рядок: “Ваш друг буде тут обідати о 18.00”. Він дуже пишався цим подвійним захистом: повідомлення було закодовано на диску цим невинним інтерфейсом, але навіть якщо б повідомлення розкодували, то воно без сумніву не було б компрометуючим. Навіть якби хтось і зрозумів, хто був “другом”, час би нічого не сказав, оскільки корабель зістикувався о 18.00.

А Мисливець прибув би на вісім годин раніше, о 10-ій ранку.

Трохи заспокоївшись зрозумів, що не все так добре виходить, як здавалось спершу. Наручний годинник показував п'яту ранку. У нього є тільки п'ять годин. Чи зможе він за ці п'ять годин відпочити і організувати те, що запланував? Це неможливо, абсолютно неможливо.

Він знову ліг. Йому хотілось плакати, більш від втоми і злості, ніж від розчарування. Майже рік він чекав цього моменту. Все підготував. Очікуючи на зустріч з Мисливцем, сотні разів повторив слова, які скаже. Тепер він також мав ще й інформацію, яка могла б принести користь. Але все марно, якщо він міцно спатиме, коли мисливець вийде зі свого корабля.

Він ще раз обдумав ситуацію. Корабель зістикується о 10-й. Останні перевірки займають 2 години, переміщення антиречовини не може розпочатись до половини першої і Мисливець не залишить свій корабель, якщо не буде нагальної необхідності. Роками вивчаючи його звички, був переконаний, що він поводитиметься завтра як завжди. Він не добереться до їдальні Стіва раніше першої: щоб підготуватись є ще три додаткові години. Це небагато, але він може спробувати.

Зараз потрібно прийняти рішення. Він обіцяв Ен повідомити, якщо очікуватиметься прибуття Мисливця. І якщо б він не подзвонив їй, Мадам напевне б дуже засмутилась. А з цим що робити? А якщо вона не дозволить йому працювати з її РД (роботами-дівчатами)? Ні, необхідно подзвонити.

"Дзвонити Ен, приватна адреса", сказав голосно.

Пройшло декілька секунд і на екрані з'явилося заспане обличчя, яке виглядало з-під ковдри, натягнутої на підборіддя. Напевне зараз не назвеш її красунею, подумав він, мовчки розглядаючи обличчя дівчини.

"... хто дзвонить о такій порі? А чому справа?" все що він почув, як тільки знову зосередився. Раптом він усвідомив дві речі: по-перше — була п'ята ранку, по-друге — вона відповіла і, над усе, вона не відключила зображення. Розмірковуючи над можливим підтекстом цього, зрозумів, що мусить відповісти.

"Я дізнався, що Мисливець буде тут завтра вранці. Думаю, що він і його команда прийде до Стіва на ленч близько першої. Попроси Мадам підготувати до дії її РД, причепурених та напарфумованих", відповів він поспіхом.

"Дякую, Майк", посміхнувшись відповіла вона. "Ми всі будемо у Стіва о першій..."

Оте 'ми' зіпсувало йому все задоволення від її посмішки.

"Будь ласка, попроси Мадам бути тактовною, перед усім щоб вони не одягали ті сукні... І дай розпорядження РД не в'язнути до нього. Відомо, що Мисливець пуританин, і з тих пір як його дружина загинула під час аварії з його п'ятим реплікатором він на жодну жінку не поглянув...", відповів він.

Жанкарло Джента — фахівець з космічних технологій, має науковий ступень у галузі авіаційного та космічного приладобудування (дисертація присвячена електродвигунам для орбітального маневрування). До 1996 року був деканом механічного факультету Технічного університету м. Турин, Італія. Директор італійського дослідницького центру SETI (Search for Extraterrestrial Intelligence — Пошук позаземних цивілізацій) і повноправний член Міжнародної академії астронавтики. Автор більше 300 наукових робіт і 11 монографій, деякі з яких використовуються як підручники в італійських та американських університетах і перекладені на російську мову.

Його популярна наукова книга "Космос: Останній рубіж?" (Space: The Final Frontier?), надрукована видавництвом Кембриджського університету у 2002 році, отримала захоплені відгуки. Нова книга Самотні уми у Всесвіті — Пошук позаземних цивілізацій (Lonely Minds in the Universe — The Search for Extraterrestrial Intelligence) вийшла у видавництві Springer-Copernicus у червні 2007 року.

МИСЛИВЕЦЬ

Короткий зміст

Дія відбувається у XXIV сторіччі. Людство розпочало еру космічної цивілізації, заселяючи сонячну систему, а потім завдяки винаходу двигуна викривлення простору, який дозволив подорожувати зі швидкістю, вищою за швидкість світла, колонізувати сусідні зоряні системи. Впродовж цієї космічної експансії не було виявлено чужих форм життя.

В одному місці деякі колоністи зіткнулись з механізмами чужоземного походження, величезними роботами, які були здатні відтворювати самих себе. Вони були саме тими, котрих у XX сторіччі вчені називали "машини фон Неймана". Фізик Френк Типлер сказав, що цивілізація, здатна будувати машини фон Неймана, зможе вивчати, колонізувати і контролювати увесь Всесвіт.

Ці машини, яких колоністи, що увійшли з ними в контакт, називали "реплікатори", здавалось, мали одну мету: знищувати усе органічне життя, яке траплялося на їхньому шляху. Реплікатори не можуть подорожувати швидше за світло, тому вони не становили серйозну небезпеку для сонячної системи, принаймні ще протягом значного періоду часу, проте виявились спустошливими для нових колоній на передніх рубежах заселеної зони. Колоніальний уряд не міг прямо боротись з цією загрозою і просто видавав велику винагороду тим, хто знищував реплікаторів. Прикордонні рубежі таким чином приваблювали любителів нових пригод, мисливців, які намагались локалізувати і знищити реплікаторів...

Публікується вперше. Переклад з англійської — Людмила Костенко

"Згодна! Твій ідол вище всього матеріального. Він ніколи на жодну жінку не поглянув і незабаром у нього відростуть ангельські крила. Я зроблю маленьку статую, щоб ти міг створити віттар у своїй кімнаті і молитись йому так, як він того заслуговує", — сказала вона з явним сарказмом. "Ми зваблюватимемо твого ідола належним чином".

"Прошу, не говори так. І передусім не відвертайте його увагу. Він повинен мене вислухати. Скажи Мадам, щоб її РД спілкувались виключно з його командою. Перший помічник міг би бути хорошою ціллю: кажуть, що він витрачає більшу частину грошей за оплату послуг на такі речі. На жаль, я не зміг завершити роботу над РД46В/Г, та щоб там не було, вона працюватиме достатньо добре, щоб відкачати значну кількість грошей першого помічника до кишені Мадам..."

"Згодна! Лулу ще та шльондра. Не потрібно тобі продовжувати називати її за офіційним призначенням... Безсумнівно, дуже професійно, але ми всі знаємо, що ти з нею робиш".

Майк стримав посмішку. Він хотів би розповісти їй про справжню причину того, чому він витрачає час на програмування того робота, але очевидно не міг. Але чому така реакція? Вона ревнує? Можливо, він зможе продовжити.

"Ну, цей шматок брухту вже не такий, яким вона була, коли вийшла з заводу. Але де Мадам дістає своїх РД? Ви ж не можете просити мене перепрограмувати робота без його тестування, чи не так?"

"Якщо ти хочеш перевірити робота, попроси Стіва позичити тобі його офіціантку. У всякому разі, дякую за попередження." Ми будемо готові о першій."

Безсумнівно, Ен ревнувала до цього робота. Майк натягнув ковдру і спробував заснути. Проте був занадто збудженим: Мисливець мав невдовзі прибути і Ен виявляла до нього деякий інтерес.

Жаль, що він не зміг закінчити роботу над тим РД46. Коли він запропонував Мадам попрацювати над його програмою, вона заявила, що порівняно з ним навіть аварійний буй був сексуальнішим. Тепер, навпаки... Він завантажив десятки зразків порнофільмів і пропустив голоси актрис через спектральний аналізатор. Потім використав ті спектри для перепрограмування його голосового синтезатора. Увесь свій вільний час він видавав цій роботі і тепер результати вражаючи. Згодом він почав працювати над приводом, який дозволив роботу рухатися. Тепер він міг виконувати стриптиз як першокласний танцюрист.

Він згадав старий жарт про стриптиз: не намагайся зрозуміти як вони це роблять, просто насолоджуйся видовищем. Він не насолоджувався виставою, а, навпаки, аналізував кожен окремий рух і перепрограмував усі підсилювачі, які живлять десятки електрогідролічних приводів, які надають життя тій сімдесятикілограмовій машині, вкритій синтетичною плотью і шкірою. Тепер робот міг би виступати у першокласному нічному клубі на Землі, а не в борделі космічної станції невідомо де.

Ще декілька тижнів роботи, і у Мадам не було б приводу просити Ен займатись цією справою. РД46 була б кращою від будь-якої дівчини з плоті і крові: ось це було метою усєї цієї роботи. Справді шкода, що він не встиг закінчити свою роботу до прибуття Мисливця.

Ця думка повернула його в теперішній час. Йому вкрай необхідно виспатись, інакше завтра він втратить можливість, до якої прагнув весь час перебування тут. Він відчинив шафку, у якій зберігав ліки, які інколи використовував, і взяв одну з пігулок, отриманих від Джо декілька місяців тому з рекомендацією вживати їх тільки у випадку крайньої необхідності: пігулки, які використовують астронавти, щоб швидко відпочити. Поглянув на годинник: двадцять хвилин до шостої. Вибрав пігулку на чотири з половиною години і проковтнув її.

Ледь торкнувшись подушки він вже спав глибоким сном без сновидінь.

Розділ 2.

Новий Шанхай — велика космічна станція, розташована у точці Лагранжа L5 п'ятої планети, що оберталась навколо головної компоненти подвійної зорі BD -05 1844, віддаленої від Сонця на 9.2 парсек. Червоно-помаранчева зоря, трохи менша за Сонце, невидима неозброєним оком, була відома ще до того, як людство розпочало свою космічну експансію. Її можна знайти у зоряних каталогах під різними іменами як BD -05 1844 чи Gliese 250.

П'ятдесят років тому Корпорація Шанші з тераформування та космічної інженерії (ШТКІ) побудувала цю космічну станцію у корабельнях 40 Ердану. Відбуксування станції на кінцеву позицію вважалось технологічним чудом: чотири буксири для далеких космічних польотів, які приводились у рух двигунами деформації простору, працювали два роки, щоб відтягти її на відстань 6,2 парсеки, що розділяла дві зоряні системи. Справді це була грандіозна перемога, яка проте була всього лиш частиною набагато складнішого проекту. Передбачалось, що космічна станція буде штаб-квартирою з логістики для робіт з тераформування другої планети зорі, планети трохи більшої, ніж Земля, розташованої якраз у центрі заселеної зони.

Через відсутність будь-яких форм життя планета мала атмосферу, що складалась з двоокису вуглецю й азоту, але могла стати повністю придатною для життя людини при відносно простому процесі тераформування. На ній були декілька великих океанів, гори, річки і озера та кругообіг води подібний до земного. Після тераформування вона могла б прийняти для проживання декілька мільярдів людей і стати найважливішою планетою цієї частини Галактики.

Корпорація ШТКІ отримала всі права на планету і розпочала великомасштабну колонізаційну діяльність. Сподівання були такими великими, що планета попередньо проєктувалась як Нова Земля.

Першим етапом роботи було будівництво величезних ядерних електростанцій на орбітах поблизу п'ятої планети, паливом для яких служив би дейтерій та гелій 3, які мали видобуватися з атмосфери цього газового гіганта. Таким

чином видобута енергія мала використовуватися для виробництва антиматерії, яка потім накопичувалась у резервуарах Нового Шанхаю, де тисячі зоряних кораблів, які брали участь у проєкті, могли б запасатись паливом. Мали бути побудованими й інші космічні станції, і ціна акцій корпорації ШТКІ стрімко підвищувалась на фондових біржах на Землі та на великих колонізованих планетах.

У той же час було відкрито кам'янистий супутник третьої планети малої компоненти BD-05 1844, червоного карлика. Супутник був особливий тим, що його населяли деякі примітивні форми життя, нічого крім бактерій, які протягом тисячоліть змінили його атмосферу, збагативши киснем і зробивши її придатною для дихання. Супутник, названий Зерою з огляду на його можливості щодо землеробства, відразу ж був колонізований і з часом населення якого досягло декількох мільйонів. Вони також були залучені до робіт з тераформування основної планети, виробляючи, в основному, сільськогосподарські продукти.

Очікувалось, що система повинна стати одним з основних центрів на зовнішній частині галактичної зони, колонізованої людством, коли раптом, як часто трапляється у людській діяльності, трапилася катастрофа. У цьому випадку лихо набуло форми дивних об'єктів, за виглядом величезних самокопіювальних роботів чужоземного походження, які атакували декілька людських колоній у населеній зоні у напрямку сузір'я Canis Major, де була розташована станція Новий Шанхай. Експансія у цій зоні застопорилась, а ціна нерухомості впала. У наслідок цієї кризи, компанії, які працювали у секторі тераформування, такі як корпорація ШТКІ, потерпіли тяжку невдачу. Тільки пряме втручання уряду Китаю дозволило уникнути банкрутства компанії, яка тільки декілька місяців перед тим, здавалось була на великому підйомі.

З того часу впродовж двадцяти років ситуація перебувала в стані стагнації, і хоча робота на планеті ніколи повністю не припинялась, тепер ніхто більше не згадував Нову Землю, яка тепер була просто покинутою планетою з незначною перспективою бути тераформованою у визначений час.

Колоністи, які заселили Зеру, також почали поступово залишати її, і зараз колонія налічувала трохи більше ніж 30 000 мешканців. Більшість поселень були просто містами-привидами.

Новий Шанхай скоротився до одинокої станції на периферії зони колонізації, гавані де невелика кількість зоряних кораблів, які все ще наважувались літати у цьому забутому куточку космосу, могли знайти антиматерію і певну допомогу.

Розділ 3.

Майк прокинувся з жахливим головним болем. Було десять хвилин на одинадцять: ці пігулки працювали, як точний годинник, хоча і мали помітний побічний ефект.

Якщо Джо правий, Мисливець шойно зістикувався. Майк увімкнув монітор, щоб перевірити розклад прибуття: він показував, що приватний корабель виконував процедури стикування. Нічого дивного у тому, що Мисливець попросив, щоб назва його корабля не висвітлювалась у списку: він був занадто відомим і любив конфіденційність.

Майк швидко прийняв душ, одягнув свій найкращий робочий комбінезон і вирушив до ідальної Стіва.

Він сів за стіл і через декілька хвилин робот-офіціант підійшов, щоб отримати замовлення. Він замовив низькокалорійний сніданок і додав: "Скажіть своєму господарю підійти якомога швидше. Мені потрібно обговорити з ним важливу справу."

Уже за хвилину Стів вийшов із задньої частини магазину, де містилась кухня, і сів напроти нього.

"Що відбувається? І чому ти тут у цей час? Може техперсонал сьогодні страйкує?" спитав він.

"Не переймайся часом, мені потрібна твоя допомога. Мисливець щойно причалів і..." — почав Майк.

"Якщо ти тут для того, про що я думаю, відповідь ні", — перебив його Стів. Він миттєво зрозумів про яку допомогу просив Майк. Не важко було догадатись: десятки разів вони вдвох і разом з Джо обговорювали, яким чином налагодити контакт з Мисливцем.

"Але чому? Ми так багато про це говорили, ми утрясли всі деталі... А тепер, коли він тут, ти просто задкуєш?", заперестував Майк. Він зовсім не був готовий до такої реакції.

"Послухай Майку, одна справа говорити, коли ти думаєш, що це ніколи не відбудеться, а інша дозволити тобі наразитись на неприємності. Краще сказати, усіх нас наразити на такі неприємності. Джо зробив неправильно, розповівши про його прибуття: він ризикує своєю роботою. І моєю також. Якщо стане відомо, що я дозволив тобі потурбувати важливу персону у моїй ідальні, у мене відберуть ліцензію. І тебе також можуть звільнити. Зачекай, якщо він тут, щоб заправити свій корабель, то проведе на станції щонайменше 24 години. Коли з'явиться повідомлення про його прибуття, ти пошлеш йому письмове прохання про зустріч і все таким чином вирішиться".

"Ти добре знаєш, що це не спрацює... Як тільки новина про його прибуття стане публічною, його термінал буде завалений листами. І він жодного з них не прочитає. А якщо я втрачу цю можливість..." Спочатку він ще міг зберігати спокій, але зараз він починав сердитись по-справжньому.

"Не роби цього, Майку. Ти ж знаєш, що краще діяти таким чином. Для усіх нас. Мрії одна справа, а реальний світ інша."

Після цих слів Майк не міг більше стримуватись. Стиснувши зап'ясток Стіва, перебив його: "Хороший ти друг, нічого казати. Згадай про всі ті години, що я потратив на ремонт твого робота, який розвалюється на шматки. Я зараз покличу його і заблокую високочастотним розрядом. Не прикидайся, що ти маєш зламаного офіціанта: ти будеш змушений виконувати роботу офіціанта впродовж тижня..."

"Але, що ти плануєш таким чином отримати? Ти не зможеш його переконати, повідомивши, що знаєш де ховається реплікатор, і пообіцявши дати йому координати, якщо він візьме тебе на свій корабель. Це нісенітниця, він ніколи тобі не повірить."

"Залиш це на мене. Я повторював десятки разів, що йому скажу, і зможу змусити його повірити мені. Допоможи тільки добратись до нього, і я зроблю те, що треба". Майк трохи заспокоївся і зрозумів, що, можливо, він ще зможе переконати свого друга.

"Але ти не зможеш тут залишатись цілий день. Вже пізно, і ти повинен вже бути на роботі..."

Він міг легко справитись з цим запереченням. І, як тільки цей незначний момент буде роз'яснено, можливо він зможе його переконати. "Вчора я працював назовні, налагоджував систему далекого попередження протягом дванадцяти годин і сьогодні я заслужив вільний день. І потім, якщо все піде добре, завтра я звільнюсь і скажу до побачення цій дірі. Будь ласка, дай мені спробувати."

Стів похитав головою. "Та йди хоч до біса в некло, але я про це нічого не знаю. Ти відключив мого офіціанта. А тепер я піду, а ти роби як бажаєш." — завершив він скептично.

Майк відчув себе на сьомому небі. "Немає проблем. Якщо у нас будуть неприємності, я візьму провину на себе. І я активую твого офіціанта, як тільки все завершиться." Він задумався на декілька секунд а потім додав: "А наступного разу,

обіцяю, я примушу РД46 провести повну репетицію, так що ти отримаєш насолоду від стриптизу, який можна побачити тільки на Землі".

"Гаразд, тільки не забудь. Я переконаний, що завтра ти все ще будеш тут. Такі проекти ніколи не спрацьовують." — сказав він підіймаючись, і повернувся на кухню.

Майк викликав офіціанта. Як тільки робот наблизився, виключив високочастотний генератор і машина завмерла.

Він різко піднявся і постукав у двері кухні. "Стів, твій офіціант зупинився, думаю, що перегорів підсилювач потужності й у нього немає живлення. Зараз не маю часу для його ремонту, хочеш я його занесу?" — сказав він голосно. Він побачив двох техніків, які йшли по коридору, і хотів, щоб вони були свідками проблем з офіціантом, про всяк випадок. Сподівався, що цього не знадобиться, проте все могло бути.

Вийшов Стів. "Що знову? Це вже третій раз за місяць. Чому ти його не відремонтуєш як слід? А тепер, що мені робити, якщо якийсь клієнт заїде на ленч?" Безпорадний вираз його обличчя був майже правдоподібним. Принаймні, на користь цього свідчило, що один з техніків, які підійшли досить близько, сказав йому: "Не звинувачуй Майку, він розбирається у роботах. Тобі слід дістати нового офіціанта. Хіба не видно, що цей просто розвалюється?"

"Ага, і де я візьму гроші? Коли ви прийдете сюди набиратися пивом, я просто подвою ціну, тільки так я зможу заплатити за нового офіціанта. Хіба ви не бачите, що ця діра занепадає?" відповів він з невтішним видом. "А зараз, що мені робити?"

"Не турбуйся, якщо тобі потрібна допомога, я тут", — запропонував Майк.

Вони без слів затягли робота до Стіва у кімнату, і Майк повернувся за свій стіл. Вийняв портативний екран з кишені і почав читати новини. Єдине, що залишалось тепер — чекати.

У цей час він побачив, що по коридору йшла Мадам у супроводі своїх чотирьох РД і Ен. Як завжди вона була елегантно одягненою, а РД у робочих сукнях... якщо тільки їх можна назвати сукнями. Ен мала на собі трохи більше одягу. А він попереджав Ен стосовно вбрання дівчат... І до того ж Ен появилася у такій сукні — неначе повія! "Та й хто вона зрештою?" — подумав він. "Ні, це Мадам примушує її займатись цим", вирішив він, тільки щоб заспокоїти себе.

У цю хвилину він захотілось устати і наказати їм піти і передягнувшись, але було зрозуміло, що це марно. Якщо Мадам вже вирішила одягти їх таким чином, то влаштувавши скандал, він не примусить її змінити свою думку.

Деякий час він спостерігав за тим, як ходить РД46 (він продовжував називати її Лулу), порівнюючи її рухи з рухами інших РД. Нічого не скажеш, він виконав величезну роботу. Якщо він зможе її продовжити, напевне Мадам більше не потребуватиме Ен.

Раптом він усвідомив, що не зможе перепрограмувати цих РД, якщо полетить разом з Мисливцем. Його цілі суперечили одна одній. Але не міг так швидко відмовитись від своїх мрій. До того ж, він завжди вважав що, якщо він зможе брати участь у полюванні на реплікатора і його знищенні, він зароблятиме достатньо, щоб забрати Ен з цього місця, звільнити її від Мадам і, можливо, навіть одружитись з нею.

Думка про Мисливця повернула його до реальності. Була вже черв'як на другу, а він ще не з'явився. Можливо, що Джо помилився і корабель, який прибув, немає нічого з ним спільного? Багато хто з людей віддає перевагу тому, щоб зберігати свої подорожі у секреті.

Він знову сів, намагаючись зберігати спокій, час від часу кидаючи погляд на двері, які вели до зони причалу, і на шістьох жінок (краще сказати, двох справжніх жінок і чоти-

рью роботів), які сиділи десь в метрах двадцяти від нього, за межами ідальні, на диванах у маленькій кімнаті очікування, які утворювали коридор до приватних квартир.

О пів на другу він був таким знервованим, що піднявся і пішов до дверей кухні. Подзвонив і попросив у Стіва випити. *"Якщо ти не зробив свою чудову роботу для мого офіціанта, то це не означає, що ти маєш ходити особисто"*, — сказав Стів. А потім додав: *"Бачу, що Мадам і її повії усі тут, готові до полювання на Мисливця. Маю на увазі, і штучні, і справжні повії"*.

Майк удав, що не зрозумів. Він дуже добре знав, що його друзі думають про Ен, але не хотів знову розпочинати безкінечну дискусію на цю тему. Він знав, що вони вважають основною причиною того, що йому краще поїхати звідси з Мисливцем, було поїхати від неї і щасливо її забути.

"У будь-якому разі, твоя Лулу розкішна, ти зробив чудову роботу. Мушу сказати, що єдина людина в групі більш схожа на дешеvu РД, ніж вона" додав він.

Майк знову прикинувся, що не слухає, і повернувся до свого столу, стримуючи бажання відповісти йому так, як той заслугоує. Даремно було пояснювати сотий раз, що Ен тут тільки завдяки Мадам, і якби тільки він міг забрати її в інше місце, все б владналось. Він добре знав, що Стів і Джо провели щось на зразок хрестового походу для того, щоб він забув Ен. Звичайно ради його блага, але це робило його ще нещаснішим.

Раптом, десь близько другої, двері відчинились і група людей увійшла з коридору. Він по черзі оглянув кожного з них: він стільки разів бачив їхні портрети, що впізнав кожного. Очоловав групу Андре Ромеро, перший помічник. Другим був Алі О'Конор, головний інженер. А потім, один за одним, усі інші. Останнім увійшов сам Мисливець. Він

прискіпливо його розглядав. Роками він мріяв зустріти цю людину, людину, що знищила шість реплікаторів, цих жахливих чужоземних машин, які несли спустошення і смерть у колонізовані світи.

Невдовзі група з'явилась у зоні де коридор розширився, утворюючи прохід до місця розташування ідальні. Вони сіли за довгий прямокутний стіл. Їх було вісімнадцятеро, але місця було достатньо для усіх з надлишком. Майк відмітив, що багато хто з них кидав погляди на маленьку кімнату, де сиділи РД (і, на жаль, Ен також), показуючи, як він вважав, непристойне шоу. Ромеро вдалось зайняти положення, з якого відкривався вільний огляд у цьому напрямку.

"Це, мабуть, правда те, що про нього говорять", — подумав Майк. — *"Мадам буде щаслива. Якраз час для мене допомогти йому зробити правильний вибір"*.

Він узяв вісімнадцять меню, які підготував заздалегідь, і пішов до столу, намагаючись поводитись так, як люди-офіціанти у старих фільмах до того, як роботи повністю перебрали на себе цю лакейську роботу, і подав їм листки паперу.

"Ей, хлопче, з яких це пір тут використовують техніків, ніщо інше як другорядних техніків, для обслуговування? Невже у цій дірі немає офіціантів-роботів? Чи, може, це твоє хобі?" — сказав Ромеро, посміхнувшись.

"Прошу вибачення, сер, але господар цього закладу має проблеми зі своїм офіціантом, а оскільки він мій друг, я намагаюся йому допомогти справитися з цією аварією", — відповів Майк, спалахнувши.

"А ви технік з обслуговування? Краще відремонтуйте його роботу, ніж корчити клоуна" — продовжив перший заступник.

"Вибачте, сер, але моя спеціалізація системи попередження далекої дії. Я не можу працювати з роботами", відповів Майк, сподіваючись, що той не зрозуміє, що він бреше. *"Офіціанта було відправлено до центру обслуговування роботів, але він запрацює тільки сьогодні ввечері."* Ситуація ставала непристойною. Він не чекав такої реакції.

"Облиш, містере Ромеро", — осадив його Мисливець. *"Невже ти не бачиш, що бентежиш хлопця, який, щоб там не було, тут для того, щоб допомогти другові, і дозволь нам добре пообідати?"* А потім він звернувся до Майка з посмішкою: *"Не слухай його, хлопче. Ми розуміємо проблему і дякуємо тобі за допомогу. Адже не часто трапляється, щоб їжу нам подавав технік, нехай і другого розряду"*.

"Дякую, сер. Спробую зробити все як слід", — відповів Майк і розпочав приймати замовлення. Схоже, ця непередбачувана ситуація завершилась щасливо.

Він подав закуски без проблем. Потім настав час для першої страви. Кожного разу, підходячи близько до Мисливця і розмовляючи з ним, він намагався розпочати коротку розмову, яку підготував, але не міг. Не міг нічого вдіяти, з цією людиною він був сам не свій.

Кожного разу, коли він заходив до кухні по страви, Стів питав, як все йде.

І коли він зайшов по першу страву, почав його сварити: *"Якщо ти не розпочнеш, усе це годування буде даремним. Хоч спробуй... найгірше, що може трапитись — це те, що він пошле тебе до біса. Якщо ти навіть не наважишся..."*

"Просто не можу. Я занадто знервований. Можливо сьогодні за вечерю..."

"Навіть не думай про це. До вечора мій офіціант має бути справним. Продовжуй."

Він вирішив продовжити свою місію — але обслуговувати Мисливця останнім.

Як тільки він поставив страву перед Ромеро, перший заступник зупинив його: *"Бачу тут багато тих, кого виховані люди називають дівчатами-роботами, а мені виховані,*

на зразок мене, називають їх по-різному." Він зупинився, щоб почекаати, поки всі пересміються, і продовжив "Схоже, що одна з них РД46, три більш застарілі моделі, але я не розумію, хто ж, біс бери, п'ята".

Майка здивувало, що той зміг визначити модель з такої відстані. Нічого казати, він у цій справі справжній експерт... "Так, сер, то РД46В/Г...".

"Очевидно, що в такій дірі, як ця, немає нічого крім універсальних РД. Але п'ята мене зацікавила..."

"Остання — це справжня дівчина. Маю на увазі, людина", — мусив він визнати.

"Справді... Хто міг би навіть подумати, що в такому місці, як це, є справжня дівчина. Зупинка тут може виявитись набагато цікавішою, ніж ми могли очікувати."

Майк був у розпачі. Він поглянув на Мисливця, який дивився на Ромеро з осудом. Він мусить щось зробити до того, як Мисливець обірве цю розмову, а перший заступник прийме якесь рішення щодо дівчини.

"З вашого дозволу, сер, хочу вам сказати, що РД46 досить незвична модель..."

"Не намагайся мене переконати, хлопче. Не маю бажання опинитися у ліжку з цим аварійним бумом..." — перебив його перший заступник.

"Він справжній експерт", — подумав Майк поки всі сміялись. — "Ви повністю праві, сер, синтезатор голосу у моделі РД46 жахливий. Аварійні буї хоч намагаються вкласти деяку теплоту у свої голоси, щоб заспокоїти астронавтів, які попали у скруту", — намагався жартувати. — "Але цей екземпляр, як я сказав, дуже незвичний: я потратив місяці на його перепрограмування і тепер... Послухайте і самі зможете переконатися. І не тільки щодо синтезатора. Я програмував її з нуля. Накажіть їй показати стриптиз, і ви будете здивовані. Насмілюсь сказати, що вона набагато краща, ніж та жінка, яка, між нами кажучи, не настільки вже хороша. А потім, це вам коштуватиме вчетверо дешевше. Гляньте, співвідношення якості/ціна набагато-набагато краще. Але, будь ласка, не говоріть Мадам, що я вам це сказав". Він зрозумів, що зайшов занадто далеко, і раптово замовк.

Він поглянув навкол. Усі сміялись. За винятком Мисливця, який поглядав з підозрою і несхвально.

"Підійди сюди, юначе", — сказав він йому голосом, що не передбачав заперечень.

Як тільки він наблизився, продовжив: "Так ти зробив з нуля програму для РД", — він вимовив цю аббревіатуру з відразою, — "для її синтезатора голосу, приводів і всього іншого, але не в змозі відновити дію офіціанта, який перестав працювати?" — спитав, дивлячись йому прямо у вічі.

"Так, сер. Програмне забезпечення — моя спеціальність, але я не можу працювати з апаратурою, а у цього офіціанта перегорів якийсь елемент", — почав він виправдовуватись, водночас розуміючи, що цьому не повірять. Роботи-офіціанти були настільки просто влаштованими, що те, що він говорив, було просто безглуздя.

А тоді його раптово прорвало. "Прошу, вибачте мені, сер. Ця історія з поламаним офіціантом була просто приводом. Я хотів наблизитись до вас, щоб мати нагоду поговорити..." зізнався тихо.

Почувши це, двоє чоловіків миттю піднялись, зайшли позад нього і схопили за зап'ястки, взявши його залізною хваткою.

"Добре, що ти не один з тих фанатиків, які хотіли б наблизитись до мене. Щоб зупинити — навіки", — спокійним голосом відповів йому мисливець. Потім він звернувся до тих двох, які все ще його утримували. "Не турбуйтеся, не дайте захолюнути цьому чудовому ленту, відпустіть його і повертайтеся до своєї їжі". Двоє обмінялись між собою несхвальними поглядами і пішли на свої місця.

"Біс тебе візьми, хлопче, ти міг би написати мені повідомлення. Для чого вся ця комедія?"

"Я боявся, що ви його не прочитаєте. Можливо, ви не уявляєте, наскільки знаменитими ви є. Думаю, ви отримуєте тисячі листів щодня... Як ви можете їх усі прочитати?"

Мисливцю було зрозуміло, що він правий. "Тоді кажи мені, що мав сказати, а потім йди та відремонтуй того офіціанта, якщо він насправді вийшов з ладу".

Майк спітнів і почувався набагато гірше, ніж минулої ночі, після усіх цих годин, проведених у скафандрі за межами станції.

"Сер, я переконаний, що маю точну інформацію про те, де перебуває реплікатор", — вимовив на одному диханні.

Члени команди переглянулися з недовірою. Вони чули подібні заяви сотні разів: з тих пір, як мисливці розпочали пошуки реплікаторів, намагаючись зрозуміти їх переміщення чи дістатися до їх місцезнаходження, це стало дуже поширеним заняттям.

Мисливець утримався від бажання відіслати його, вирішивши, що, оскільки він затратив стільки зусиль для підготовки всієї цієї комедії, можливо, він має на це вагомий причини.

"Сідай і заспокойся. Потім розповіси мені про своїх реплікаторів", — закінчив він.

Розділ 4.

"Близько двадцяти днів тому", — розпочав Майк, — "патрульний корабель, який курсував у районі видобутку корисних копалин у полі астероїдів, розташованому там, де зони гравітації двох зірок цієї системи зливаються одна з одною, виявив зруйнований корабель зі старим гірником на борту у стані сильного шоку. Корабель був відбуксований сюди, а гірника помістили у добре оснащену лікарню. Бідолаха повторював, що він був атакований реплікатором, який збирався приземлитись на астероїд, на якому він займався видобутком."

"Перше, що потрібно пам'ятати — ніколи не довіряйте старим гірникам, ні коли вони пліткують про знайдене величезне багатство, ні коли вони говорять про атаки піратів, рейдерів, реплікаторів, від яких вони ледве врятувались", — зауважив Мисливець.

"Ви цілком праві, сер, але цей не був п'яним. Він був дуже вражений, і все продовжував повторювати одне й те саме. До того ж я добре оглянув корпус його корабля, і я переконаний, що ті пошкодження спричинені не звичайною зброєю. Було схоже на те, що він був вражений струменями плазми, дуже потужними струменями." — Він замовк на декілька секунд, а потім продовжив, — "схожими на струмені плазми, які використовуються для розрізування металолому, але набагато, набагато потужнішими". "Часточки розплавленого металу розташовувались на внутрішній чи зовнішній поверхні розплавлених крайів?" — спитав мисливець.

"Там не було часточок, Сер. Виглядало так ніби метал випарувався, а не розплавився".

Те, що говорив хлопець, було переконливим. Схоже, він дійсно бачив рештки корабля, атакованого реплікатором. Або це так, або він прочитав детальні описи. "Можна побачити рештки атакованого корабля?" — спитав він.

"На жаль, ні, його віддали на злам. Але я маю сотні фотографій, які я можу перекинути на ваш комп'ютер. І ви можете порівняти їх з фото, які знайдете в архіві цієї космічної станції; вони мені детальні, але вони супроводжуються повною офіційною документацією. Так ви зможете переконатись, що я не намагаюсь продати вам фотографії, які я міг би знайти в мережі..."

"І де цей гірник зустрів реплікатора? Чи є у вас докладна документація, за якою ми зможемо знайти цей астероїд?"

"Так, сер, я зробив копію бортового журналу і можу знайти астероїд у будь-який час".

"Чи можеш пояснити, як цей гірник пережив цю сутичку?", — перебив його Ромеро. — Ти хочеш, щоб ми повірили, що реплікатор напав на маленький гірничий корабель і після цього цей корабель зміг утекти, хоча б навіть і в зовсім поганому стані? Ти думаєш, що ми такі дурні, щоб на все це купитись?"

Майк повернувся до нього обличчям. "Я не можу цього пояснити. Але цей гірник зупинився тут пізроку тому і попросив мене відрегулювати датчики далекої дії його корабля, щоб розширити їх діапазон. Із записів у бортовому журналі спадає на думку, що він запримітив реплікатора, коли він був досить далеко, і що він почав відразу втікати. Коли реплікатор прибув, він зробив два чи три постріли, а потім він припинив переслідування. Я не розумію, чому він діяв таким чином".

"Безглуздя", — сказав Ромеро тоном, який не допускає заперечень. — "Реплікатори ніколи так не чинять. Вони продовжують стріляти до тих пір, поки їх ціль повністю не ліквідована".

"Так, але є виняток", — перебив його Мисливець. — "Якщо той реплікатор розпочав послідовність відтворення ще до того, як зрозумів, що хтось перебуває на астероїді, він міг і не переслідувати його. Він не мав вибору і мусив пристати до того астероїда і продовжити процес реплікації".

Майк помітив, що не всіх переконало таке пояснення, але ніхто не мав бажання суперечити Мисливцю. "Я не до-

думався до цього, сер, але це могло б пояснити те, що трапилося", сказав він. Потім до нього дійшло, що передбачає ця гіпотеза. — "Але тоді..."

"Так," — підтвердив Мисливець його здогадку. І запитав "Коли відбулася ця сутичка?"

Майк витяг листки паперу з кишені. "Я вважаю, це було п'ятдесят днів тому, сер".

"Тоді ми не можемо втрачати час. Або ми доберемося до нього протягом десяти днів, або в цій системі буде два реплікатори. Дай мені координати, а накажи обслуговуючому персоналу прискорити операцію дозаправки."

Майк намагався зібрати всю свою сміливість. "Сер, перед тим як віддати вам координати, ми маємо обговорити... умови".

Мисливець скривився. "Безсумнівно, Я добре знаю що, якщо ваша підказка правильна, ви отримаєте одну десяту відсотка від нагороди. Ти мені не довіряєш?"

Майк на мить задумався про те, що він робитиме з такою величезною купою грошей. "Сер, я не цікавлюсь цим. Я хотів вас попросити взяти мене членом екіпажу на ваш корабель".

Усі засміялися. "Нам не потрібні офіціанти на борту", — сказав Ромеро. — "Навіть програмісти для РД. Хіба що, ти приведиш цю РД46 — якщо тільки те, що ти говорив не є нісенітницею — ми змогли б тебе взяти з собою".

Мисливець зробив вигляд, що не чує слів першого заступника, і подивився Майку прямо в очі. Йому говорили, що він має талант розбиратися у людях, і він відчував, що може довіряти цьому хлопцеві. "Ну, ми могли б скористатися техніком з обслуговування, але, напевне, не другого розряду. Ми могли б узяти тебе техніком четвертого розряду, з мінімальною платнею і, очевидно, з твоєю часткою нагороди ми зачекаємо, поки ти будеш на борту. Усе це буде після того, як ми перевіримо, що те, про що ти нам розповів, не є нагромадженням брехні".

Майк був задоволений. "Ви ніколи не пошкодуєте про це рішення, Сер. Виділіть мені місце на вашому комп'ютері, щоб я зміг завантажити належну документацію." Він задумався, а потім додав: "Насправді це так важливо, щоб ми відбули якомога швидше?"

"Життєво важливо, щоб ми дісталися туди до завершення процесу відтворення. Але тут ви витрачаєте 24 години для передачі антиматерії на борт. А ще є виконання звичайних операцій з технічного обслуговування."

"З процесом передачі нічого не вдієш, у нас таке застаріле устаткування, але тепер у вас є ще один технік з обслуговування. Якщо ви дозволите, я можу оглянути корабель і підготувати всі запасні частини, а потім виконати усе технічне обслуговування після відльоту". Таким чином ми виберемося звідси якомога раніше, і якщо Ромеро скористається моєю порадою, у нього не буде більше часу на Ен...

Ці роздуми перервав О'Конор. "Ти ненормальний. Ти маєш на увазі, що хочеш потрапити на борт під час завантаження антиматерії?"

"Тут немає жодної небезпеки, сер", відповів Майк. "Тільки нове обладнання швидкісного завантаження вимагає дотримання цих правил безпеки. Колись було звично залишатися на борту для огляду корабля у той час, як здійснювалось завантаження антиречовини.. Це зовсім безпечно", — повторив він.

"Це правда?" — спитав Мисливець. Він щось таке пам'ятав, але не був у цьому певен.

"Так. Ми так звикли до швидкісного завантаження, що навіть про це не пам'ятаємо, але справді ми можемо перейти на борт", пояснив О'Конор.

"Ну, тоді ми відлітаємо через 23 години. Наказую усім прийти вчасно", — завершив розмову Мисливець...